

Høringsnotat

Dato: 18. mars 2025

Saksnr: 25/8994

Høringsfrist: 28. mars 2025

Forskriftshjemmel om gjennomføring av vertsstatsavtaler mellom Norge og De forente nasjoner om kortvarige arrangementer

Innhold

1	Bakgrunnen for høringen	2
2	Nærmere om avtalegrunnlaget for større FN-arrangementer	3
3	Gjeldende rett	3
3.1	Lov om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner m.v.....	3
3.2	Politoloven.....	4
3.3	Privat vaktvirksomhet.....	5
4	Departementets vurderinger	6
5	Økonomiske og administrative konsekvenser	9
6	Lovutkast	9

1 Bakgrunnen for høringen

Bakgrunnen for høringsnotatet er å sikre et klart internrettslig grunnlag for gjennomføring av kortvarige arrangementer i regi av FN, som Norge i folkerettslig avtale har påtatt seg å være vertsstat for, og som inneholder bestemmelser om sikkerhets- og kontrolltiltak.

Den umiddelbare bakgrunnen for endringsforslaget er at Norge ved De forente nasjoners (FN) beslutning av 7. november 2024 ble tildelt oppdrag som vertsstat for Internet Governance Forum (IGF) 2025. Arrangementet skal avholdes i Lillestrøm 23. til 27. juni 2025. Det er forventet at mellom 3 500 og 6 000 personer fra hele verden vil delta fysisk på konferansen. FN arrangerer regelmessig større arrangementer basert på lignende avtalegrunnlag som nå fremforhandles i forbindelse med IGF, og som det etter en nærmere vurdering kan være aktuelt for Norge å være vertsstat for.

Utenriksdepartementet foreslår, blant annet i lys av vertsstatsoppdragets karakter og omfang, en lovendring som sikrer at avtaleforpliktelsene har en tilstrekkelig klar, oppdatert og tidsriktig lovhjemmel. Hjemmelen avgrenses til å gjelde for kortvarige arrangementer.

Det foreslås at lovendringen inntas i lov 19. juni 1947 nr. 5 om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner mv. Loven § 1 gir grunnlag for å innrømme immunitet og privilegier til en internasjonal organisasjon basert på forpliktelser Norge har påtatt seg gjennom en mellomstatlig overenskomst. En del av de forpliktelsene som følger av vertsstatsavtaler om arrangementer, vil allerede kunne gjennomføres med grunnlag i loven § 1 annet ledd. Samtidig vil vertsstatsoppdraget som nå planlegges, være mer omfattende enn det Norge tidligere har stått ansvarlig for, både med hensyn til størrelsen på deltagelse og med hensyn til den koordinering av praktiske rammebetingelser som et slikt internasjonalt arrangement i dag krever. Kretsen av deltagere vil i utgangspunktet kunne omfatte også personer som ikke under eksisterende lovhjemmel kan innrømmes immunitet og privilegier, fordi de hverken er statsrepresentant eller representant for en internasjonal organisasjon. I tillegg stiller omfanget av arrangementet større krav til FNs eget sikkerhetsopplegg for å ivareta sikkerhet på innsiden av arrangementslokalene. I henhold til vanlige krav for et større arrangement i regi av en internasjonal organisasjon som FN, skal det utpekte området anses som «ukrenkelig». Tilståelse av ukrenkelighet for arrangementslokalet er av FN ansett som vesentlig blant annet for å kunne sikre at et internasjonalt arrangement, uansett hvor i verden det avholdes, skjer med frihet og beskyttelse for ytringer for deltakerne.

En konsekvens av at vertsstaten aksepterer ukrenkelighet for arrangementslokalet er at FN, eller annen internasjonal organisasjon som står som arrangør, må kunne påta seg enkelte grunnleggende oppgaver for å ivareta sikkerheten. I dagens sikkerhetssituasjon vil FN for et arrangement av en viss størrelsesorden og med politisk deltagelse på høyt nivå, stille krav til at sikkerhetspersonell skal kunne bære våpen. Dette er også et krav som er stilt av FN i forbindelse med avholdelse av IGF 2025.

2 Nærmere om avtalegrunnlaget for større FN-arrangementer

Gjennomføring av FN-arrangementer som tilsvarende IGF i størrelse og innretning, vil normalt bygge på flere avtaleinstrumenter.

For det første inngås det en folkerettslig avtale mellom vertsstaten og arrangøren («Host Country Arrangement», HCA), som spesifiserer rettigheter og plikter mellom de to avtalepartene. Vertsstatsavtalene bygger på et modellavtaleutkast fra FN. Det er sentralt for FN at arrangementene de avholder i ulike vertsstater, skjer på tilsvarende avtalevilkår. Selv om vertsstatene er forskjellige og det i praksis vil være ulikt behov ulike steder, har FN en interesse i at grunnleggende sider av gjennomføringen følger et standardoppsett som sikrer forutberegnelighet og bygger opp under de grunnleggende premissene i FNs traktatverk.

For det andre utdypes innholdet i vertsstatsavtalene ofte i en «Memorandum of Understanding» (MOU). MOUen er i seg selv ikke folkerettslig bindende, men er en relevant tolkningsfaktor for å klarlegge innholdet i enkelte sentrale avtaleforpliktelser. Den vil ha stor betydning for den praktiske gjennomføringen av arrangementet og for samhandlingen mellom FN og nasjonale myndigheter.

Modellavtalene bygger på et grunnleggende premiss om «ukrenkelighet» for lokalene som FN midlertidig disponerer til avholdelse av arrangementet. Dette har nær sammenheng med den type immunitet og privilegier som tilstår FN og FNs representanter. Dette grunnkonseptet har særlig grunnlag i FN-pakten og Overenskomst om De Forente Nasjoners privilegier og immunitet. Tilståelse av ukrenkelighet for arrangementslokalet har også en side til beskyttelse av fri meningsutveksling for deltakerne på arrangementet. Modellavtaler inneholder normalt bestemmelser om at deltakerne skal innrømmes immunitet for straffeforfølgelse for skriftlige og muntlig ytringer som er fremsatt under arrangementet, eller andre handlinger som står i direkte sammenheng med vedkommendes funksjon under arrangementet.

For arrangementer av typen som nå fremforhandles i forbindelse med IGF, innebærer kravet til ukrenkelighet at det utpekte konferanseområdet skal være under kontroll av FN. En side av dette er at vertsstatens politi, brannvesen og andre uttrykkingstjenester ikke har adgang til området uten samtykke fra FNs sikkerhetspersonell. Mens vertsstatens myndigheter etter modellavtalene vil være ansvarlige for slik politibeskyttelse som generelt er nødvendig for en effektiv gjennomføring av arrangementet, skal FN-personell ha ansvaret for vakthold og sikkerhet inne på selve konferanseområdet. Avtalene oppstiller videre et krav om at det utstedes løyver slik at FN-personellet kan bære tjenestevåpen i forbindelse med egenvaktholdet.

3 Gjeldende rett

3.1 Lov om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner mv.

Etter lov 19. juni 1947 nr. 5 om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner mv. § 1 første ledd kan en internasjonal organisasjon, dens tjenestepersoner og andre personer som opptrer på dens vegne, ved en mellomfolkelig overenskomst som tiltres av Norge, innrømmes immunitet og

privilegier uten hinder av norsk lov. Etter annet ledd kan Kongen gi nærmere regler til gjennomføring av bestemmelser om immunitet og privilegier i slik avtale. Etter tredje ledd kan Kongen, når særlige og tungtveiende utenrikspolitiske hensyn tilsier det, uten hinder av norsk lov og folkerettslig avtale innrømme immunitet og privilegier.

Lovens formål er å sikre internrettslig hjemmel for innrømmelse av immunitet og privilegier til internasjonale organisasjoner, institusjoner og personer som opptrer på disses vegne i tråd med konvensjonsforpliktelsene nevnt over. Bakgrunnen for vedtakelsen av loven var fremveksten av internasjonale organisasjoner etter andre verdenskrig og at disse organisasjonene stilte krav om immunitet og privilegier for organisasjonene selv og deres tjenestepersoner mv. Etter FN-pakten (1945) artikkel 104 skal for eksempel organisasjonen, på medlemsstatenes område, nyte godt av den rettslige handleevne som er nødvendig for at den skal kunne utføre sine oppgaver og nå sine mål. Artikkel 105 etablerer utgangspunktet om at FNs representanter og medlemmer, samt områdene FN disponerer, skal nyte immunitet og privilegier. Bestemmelsen er fulgt opp gjennom Overenskomst om De Forente Nasjoners privilegier og immunitet (1946), som blant annet bestemmer at FN som organisasjon skal være fritatt fra rettsforfølgning, med mindre organisasjonen uttrykkelig har frasagt seg sin immunitet, og at FNs område skal være ukrenkelig. FNs eiendom og aktiva, hvor enn de er og hvem som enn sitter inne med dem, skal være «fritatt for ransaking, rekvisisjon, konfiskasjon, ekspropriasjon og en hvilken som helst annen form for inngrep, hva enten dette skjer ved eksekutive, administrative, rettslige eller lovgivningsmessige tiltak». Det skal også være fritak for skatter og avgifter av forskjellig art, for import- og eksportrestriksjoner mv. Lignende immuniteter og privilegier skal også gis til medlemsstatenes representanter, FNs tjenestepersoner og eksperter i særlig oppdrag for FN.

I lovens forarbeider fremgår det at det forventes at Norge vil tiltre en rekke særavtaler som nærmere spesifiserer de rettigheter og immuniteter som skal innrømmes ulike særorganisasjoner knyttet til FN, se Ot.prp. nr. 170 (1945–46) s. 3. Det fremgår at det normalt vil følge av den enkelte overenskomsten i hvilken grad immunitet og privilegier skal innrømmes. Enkelte ganger kan det være ønskelig å slå fast i norsk rett hva det nærmere innholdet vil være, og forskriftshjemmelen i annet ledd skulle dekke dette behovet.

Bestemmelsen i tredje ledd om innrømmelse av immunitet og privilegier uten krav om at det foreligger en mellomfolkelig overenskomst, kom inn i loven i 1994 for å følge opp et vedtak fra Konferansen for Sikkerhet og Samarbeid i Europa (KSSE) om visse former for privilegier og immunitet til organene i KSSE og personer og delegasjoner som opptrer på vegne av KSSE, samt fra deltakerlandene, jf. Ot.prp. nr. 38 (1993-94). Det var behov for lovendring siden grunnlaget for virksomheten i KSSE bare var politisk, og ikke folkerettslig bindende.

3.2 Politiloven

Lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet (politiloven) § 7 er en lovfesting av det som tidligere ble kalt politiets «generalfullmakt». Bestemmelsen gir politiet en generell hjemmel for inngrep ved håndheving av den alminnelige ro og orden. Bestemmelsens første ledd gir politiet rett til å gripe inn i tre typer situasjoner. Den første er for å stanse forstyrrelser av den offentlige ro og orden eller når omstendighetene gir grunn til frykt for slike forstyrrelser. Den andre er for å

ivareta enkeltpersoners eller allmennhetens sikkerhet, og den tredje er for å avverge eller stanse lovbrudd. Bestemmelsens annet ledd lister opp aktuelle tiltak som politiet kan iverksette i slike tilfeller. Bestemmelsen viser til at politiet blant annet kan regulere ferdselen, forby opphold i bestemte områder, visitere person eller kjøretøy, uskadeliggjøre eller ta farlige gjenstander i forvaring, avvise, bortvise, fjerne eller anholde personer, påby virksomhet stanset eller endret, ta seg inn på privat eiendom eller område eller påby områder evakuert. Det følger videre av § 7 tredje ledd at dersom noen unnlater å etterkomme pålegg, kan politiet for den ansvarliges regning sørge for at det nødvendige blir gjort for å hindre at forsømmelsen volder skade eller utsetter allmennheten for fare.

Politi-loven kapittel II inneholder nærmere bestemmelser om hvilke fullmakter som ligger til politiet under utøvelse av polititjenesten. Politi-loven § 6 oppstiller nærmere krav til hvordan politiet skal bruke sine inngrepshjemler. Det følger av § 6 annet ledd at politiet ikke skal ta i bruk sterkere midler uten at svakere midler må antas utilstrekkelige eller uhensiktsmessige, eller at slike forgjeves har vært forsøkt. De midler som anvendes, må være nødvendige og stå i forhold til situasjonens alvor, tjenestehandlingens formål og omstendighetene for øvrig. Etter § 6 fjerde ledd har politiet rett til å anvende makt under tjenesteutførelsen i den utstrekning det er nødvendig og forsvarlig. Trussel om bruk av makt vil også omfattes av bestemmelsen. Politi-loven § 6 b oppstiller de grunnleggende vilkårene for bruk av skytevåpen under tjeneste, se Prop. 105 L (2018–2019) punkt 4.2.

Politi-loven § 26 inneholder et generelt forbud mot privat rettshåndhevelse. Etter bestemmelsen er det forbudt for andre enn politiet å organisere eller delta i privat virksomhet som har som formål å opprettholde offentlig ro og orden eller drive andre former for alminnelig rettshåndhevelse på offentlig sted. Forbudet er ikke til hinder for at det etableres vakthold for å beskytte person, eiendom eller verne om naturen, for eksempel i naturreservater. Forbudet er heller ikke til hinder for at en arrangør av en sammenkomst eller tilstelning etablerer vakthold for å opprettholde ro og orden under arrangementet. Privat vaktvirksomhet må være av defensiv karakter, og det følger av forarbeidene at formålet med slik virksomhet må være å kontrollere, observere og eventuelt rapportere lovbrudd til politiet, se Ot.prp. nr. 22 (1994–1995) punkt 8.2. Personer som deltar i privat organisert vakthold, har imidlertid ikke større anledning til å anvende fysisk makt enn enhver annen borger. Overtredelser av politi-loven § 26 kan straffes etter § 30 nr. 5.

3.3 Privat vaktvirksomhet

Ervervsmessig vaktvirksomhet og egenvakthold er underlagt krav om tillatelse etter Lov 5. januar 2001 nr. 1 om vaktvirksomhet (vaktvirksomhetsloven) § 3. Egenvakthold omfatter vakthold med privat eiendom som foretas av virksomhetens egne ansatte. Vaktjenester omfatter tjenester som ved bruk av person, TV-overvåkning, elektronisk overvåkning mv., utfører tilsyn med private eller offentlige områder, kontrolltjenester, verditransport, ledsagertjenester eller som behandler alarmsignaler eller utrykninger etter slike signaler. Krav om tillatelse etter loven gis kun til foretak etablert i Norge og som er registrert i Foretaksregisteret. Det oppstilles også krav til vandel, alder og statsborgerskap for medlemmene i styret i foretaket eller til innehaver av enpersonsforetak etter loven § 3. Loven §§ 8 til 10 oppstiller krav til de ansatte og til utføringen av

vaktoppdrag, herunder krav til alder, vandel, vekterutdannelse, uniformering og krav om synlig ID-kort under tjeneste.

Det følger av vaktvirksomhetsloven § 12 at vakttjeneste skal utføres ubevæpnet og at personer som utfører vakttjeneste, ikke har adgang til bruk av fysisk makt utover den adgangen som tilkommer enhver, jf. straffeloven § 18 og straffeprosessloven § 176 første ledd, jf. § 170 a. Overtredelser av bestemmelsen i vaktvirksomhetsloven kan straffes etter loven § 20.

4 Departementets vurderinger

Lov om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner m.v. § 1 gir internrettslig grunnlag for å innrømme immunitet og tilstå privilegier til FN med utsendinger. Det gjelder også for bestemmelsene om immunitet og privilegier som vil gjelde i forbindelse med arrangering av IGF 2025. I de vertsstatsavtaler som FN regelmessig benytter til regulering av større FN-arrangement, vil privilegier og immunitet delvis angis gjennom henvisning til 1946-konvensjonen, og delvis spesifiseres konkret i en liste. I avtalegrunnlaget for enkelte arrangementer kan det imidlertid være aktuelt å gi immunitet og privilegier til en noe videre krets enn det som følger av 1946-konvensjonen og lov om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner mv., for eksempel til deltakerne for ytringer som fremsettes under arrangementet eller lokalt tilsatte for nærmere fastlagte oppgaver. For å kunne åpne for dette, foreslår departementet en snever hjemmel til å uten hinder av norsk lov kunne gi immunitet og privilegier til personell og deltakere som ikke omfattes av personkretsen i § 1, i slik utstrekning det er nødvendig for å sikre ivaretagelsen av deres funksjoner under arrangementet.

Departementet legger også til grunn at loven, i kombinasjon med folkerettsreservasjoner i annen lovgivning, i de fleste tilfeller vil gi tilstrekkelig internrettslig grunnlag til å gi et arrangementslokale status som «ukrenkelig» i tråd med kravene i den konkrete vertsstatsavtalen. Det innebærer blant annet at Norge båndlegger sin myndighetsutøvelse inne i arrangementslokalet i de dagene arrangementet pågår, for eksempel slik at nødetatene ikke kan ta seg inn der uten etter invitasjon fra FN-personell. Gjennom avtaleforhandlinger med FN vil gode mekanismer for samhandling kunne fastsettes mellom partene, typisk gjennom liaison-ordninger og detaljerte regler for samhandling.

De ovennevnte avtaleforpliktelsene gjelder *frihet fra* offentligrettslig regulering og rettshåndheving. Vertsstatsavtaler til større arrangementer, slik som IGF, innebærer imidlertid også regelmessig avtalebestemmelser om FNs adgang til å utøve *positive beføyelser*, som sikkerhetstiltak og egenvakthold. Det er dels et utslag av at områdets status som «ukrenkelig» innebærer at vertsstaten ikke har tilgang til området som normalt, slik at det blir behov for et substitutt for den ordinære ordenshåndhevingen. Det er også dels et utslag av FNs behov for å ha en standardordning for ivaretagelse av sikkerheten som anvendes på arrangementer uavhengig av hvor i verden de finner sted.

Ifølge modellavtaleutkastet for IGF og tilsvarende arrangementer skal lokalet være under kontroll av FN-personell, FN-personell skal også være ansvarlig for sikkerheten og vaktene skal ha rett til å bære tjenestevåpen.

Dette innebærer at vaktpersonell vil stå under FN-instruks om å opprettholde orden, søke etter og eventuelt inndra gjenstander og beskytte og eventuelt anholde personer.

Departementet viser til at det kan være krevende å fastslå nøyaktig hva som kreves av et internrettslig grunnlag for gjennomføring av bestemmelser om sikkerhet der en internasjonal organisasjon er arrangør og lokalet skal nyte ukrenkelighet. En folkerettslig avtale vil ikke nødvendigvis være av slik karakter at den selv fastsetter detaljerte grenser for hvilke tiltak vaktpersonell kan foreta for å ivareta sikkerheten i arrangementslokalet. Av den grunn vil det også kunne være vanskelig å sammenholde avtaleforpliktelser med eksisterende nasjonale hjemmelsgrunnlag. Det er ikke tidligere eksempler på at Norge ved avtale har forpliktet seg til at internasjonale organisasjoner skal ha det primære ansvaret for sikkerheten på et tilsvarende arrangement, herunder med rett til å opprettholde orden og egenerhold med eget bevæpnet personell.

På den ene siden kan en viss adgang til egenerhold begrunnes i privat autonomi. FN disponerer midlertidig over et utpekt område, og eierrådigheten vil i kombinasjon med alminnelig avtalekompetanse gi adgang til å stille visse ordensvilkår for deltakelse på arrangementet. Det vil også kunne gi grunnlag for å rette visse former for påbud til deltakerne ved brudd på ordensvilkårene.

Av de nevnte grunnlagene kan det derimot ikke utledes noen særskilt adgang til å opprettholde sikkerhet og orden ved trussel om eller ved bruk av fysisk makt overfor private. Det finnes imidlertid rettsgrunnlag for bruk av makt som er tilgjengelige for enhver, som også FNs personell vil kunne bygge på dersom det oppstår en situasjon som krever håndtering i påvente av bistand fra norsk politi. Disse rettsgrunnlagene er straffeloven § 17 om nødrett, straffeloven § 18 om nødverge, straffeloven § 19 om selvtekt, samt straffeprosessloven § 176 om privat pågripelse. Departementet viser for øvrig til at det ved store FN-arrangementer vil være en forutsetning om nært samarbeid mellom FN-personellet og vertsstatens politi. Ved IGF25 vil norsk politi ha ansvaret for sikkerheten utenfor konferanseområdet og ha svært kort responstid ved behov for bistand inne i konferanselokalet.

På den andre siden vil FN ha eksklusiv kontroll innenfor et nærmere angitt område. Det ligger i dette at FN-personell har det overordnede ansvaret for sikkerheten til deltakerne på arrangementet og et generelt ansvar for å bevare ro og orden der. Etter Grunnloven § 113 må myndighetenes inngrep overfor den enkelte ha grunnlag i lov. Jo mer inngripende beslutningen eller handlingen er, desto strengere krav stilles til hjemmelens klarhet. Utøvelse av ordensmakt ligger i kjernen av legalitetsprinsippet og i politiets maktmonopol. En ansvarsfordeling mellom Norge og FN som går ut på at FN skal ha ansvar for ivaretagelse av sikkerhet, har en karakter av et oppdrag som norsk politi normalt ville hatt hovedansvaret for. Det stiller strenge krav til hjemmelsgrunnlaget. At oppdraget skal utføres av uniformert personell med en rett til å bære tjenestevåpen, forsterker den faktiske autoriteten som FN-personellet vil ha overfor private. Det samme gjør det forhold at norsk politi ikke har adgang til området uten samtykke fra FN-personellet.

I lys av dagens krav til klart lovgrunnlag vil departementet foreslå en hjemmel for at Kongen i statsråd på nærmere vilkår kan gi forskrift om gjennomføringen av

FN-arrangementer som avviker eller supplere annen lovgivning, herunder gi nærmere bestemmelser om ansvaret for sikkerheten ved arrangementet.

En slik forskriftshjemmel bør rammes inn slik at den ikke går lenger enn det som er nødvendig for å kunne gjennomføre denne type arrangementer på en hensiktsmessig måte.

For det første foreslås det at forskriftshjemmelen bare skal gjelde for arrangementer i regi av FN som Norge i folkerettslig avtale har påtatt seg å være vertsstat for. Avtaler om slike arrangementer har en særlig forankring i konvensjoner som Norge allerede er part til, og som etablerer premisset om ukrenkelighet for lokalene som FN midlertidig disponerer. Som nevnt i punkt 2 er det også fra FNs side et behov for at vertsstatsavtaler inngås på tilnærmet likelydende vilkår, for sikre forutberegnelighet for rammene for gjennomføringen av arrangement og ivareta sin forhandlingsposisjon overfor stater der det er et reelt behov for eget sikkerhetsopplegg.

For det andre foreslås det at hjemmelen begrenses til å gjelde for «kortvarig» arrangement. Det mest praktiske vil være arrangementer på noen få dager. Departementet legger til grunn at også arrangementer på et par uker kan omfattes av bestemmelsen. Lengre arrangementer på mer enn én måned og representasjoner av mer permanent karakter vil derimot falle utenfor.

For det tredje foreslås at en slik forskrift skal være «midlertidig». Det har sammenheng med at den skal gis anvendelse bare i forbindelse med et bestemt arrangement som er sterkt avgrenset i tid.

Hvilket materielt innhold forskriften vil ha, vil avhenge av innholdet i den underliggende vertsstatsavtalen som inngås i forbindelse med det enkelte arrangementet. Det spesifiseres at forskriftshjemmelen kan inneholde «bestemmelser om bruk av utpekte områder og bestemmelser om ansvaret for og gjennomføringen og håndhevingen av nødvendige sikkerhets- og kontrolltiltak innenfor og utenfor området».

Med «bestemmelser om bruk av utpekte områder» menes generelle bestemmelser knyttet til avgrensning av områdene som FN midlertidig eksklusivt skal disponere.

Med «gjennomføringen og håndhevingen av nødvendige sikkerhets- og kontrolltiltak» menes bestemmelser som tillater at FN-personell utøver tiltak for å opprettholde orden, samt ivaretagelse av egenvakthold. Hvilke tiltak som skal etableres, beror på hva som i de tilknyttede avtaleforhandlingene har blitt vurdert som nødvendig.

Bestemmelsene kan gjelde sikkerhets- og kontrolltiltak «innenfor og utenfor» det utpekte området. Formuleringen «og utenfor» tar sikte på bestemmelser som fordeler oppgaver og ansvar mellom FN-personell og norsk politi i overgangen mellom de to «sikkerhetssonene».

Av hensyn til klarhet nevnes særskilt at slike bestemmelser kan gjelde adgangs- og utstyrsbegrensninger, generelle ordenstiltak og bevæpning av De forente nasjoners sikkerhetspersonell i forbindelse med arrangementet. Listen er ikke uttømmende.

Bestemmelser om «adgangs- og utstyrsbegrensninger» kan for eksempel omfatte vakthold i forbindelse med adgang til lokalene som FN midlertidig disponerer. For å hindre at ulovlige gjenstander tas med inn i lokalene, eller for å unngå at gjenstander eller sensitivt materiell tas med ut, kan det også være aktuelt med

prosedyrer for gjennom søkning av vesker og klær ved ankomst til og utreise fra området. Det samme formålet kan også tilsi behov for å undersøke kjøretøy. Videre kan formuleringen omfatte restriksjoner i hva slags utstyr som tillates inne i lokalene eller i umiddelbar tilknytning til dem. Av sikkerhetshensyn kan det etter omstendighetene for eksempel være nødvendig med begrensninger på utstyr med GPS-mottakere og -sendere. Dette kan særlig omfatte personlige mobiltelefoner, smartklokker, nettbrett, treningsklokker og lignende. Fotoforbud for ulike typer materiell eller skjermet personell vil også etter omstendighetene kunne omfattes av formuleringen.

«Generelle ordenstiltak» kan blant annet omfatte ordenspålegg til deltakerne. Bestemmelsene kan også gi grunnlag for at FN-personell griper inn ved ordensforstyrrelser, herunder ved midlertidig anholdelse og ved å føre de aktuelle personene ut av lokalene. Departementet understreker at bruk av fysisk makt alltid forutsetter at mindre inngripende tiltak ikke vil være tilstrekkelige for å håndtere situasjonen.

Dersom det i forbindelse med et konkret arrangement vurderes som nødvendig, kan det også gis bestemmelser om bevæpning av De forente nasjoners sikkerhetspersonell i forbindelse med arrangementet. En forutsetning bør være at slik bevæpning er basert på forpliktelser inntatt i folkerettslig avtale som regulerer arrangementet.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovendringen som foreslås i dette høringsnotatet, innebærer ingen særskilte kostnader. Kostnader knyttet til gjennomføringen av arrangementer hvor forskriftshjemmelen kommer i bruk, må vurderes i forbindelse med det enkelte arrangementet.

6 Lovutkast

I lov 19. juni 1947 nr. 5 om immunitet og privilegier for internasjonale organisasjoner m.v. skal § 2 lyde:

§ 2

Kongen kan uten hinder av norsk lov gi midlertidig forskrift om gjennomføring av vertsstatsavtale om kortvarig arrangement som Norge har inngått med De forente nasjoner, herunder bestemmelser om bruk av utpekte områder og bestemmelser om ansvaret for og gjennomføringen og håndhevingen av nødvendige sikkerhets- og kontrolltiltak innenfor og utenfor området. Slike bestemmelser kan blant annet gjelde adgangs- og utstyrsbegrensninger, generelle ordenstiltak og bevæpning av De forente nasjoners sikkerhetspersonell.

Til gjennomføring av vertsstatsavtale om kortvarig arrangement som nevnt i første ledd, kan Kongen uten hinder av norsk lov også gi forskrift om begrenset immunitet og privilegier for personell og deltakere som ikke omfattes av

personkretsen i § 1, i slik utstrekning det er nødvendig for å sikre ivaretagelsen av deres funksjoner under arrangementet.

Vedlegg til høringsnotatet

Standardavtale fra FN-nettsider [HCA COP_UNCCD draft generic 0.pdf](#)